

Arrest

nr. 91 393 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die loco advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 6 maart 2012 het Rijk binnen en diende op 12 maart 2012 een asielaanvraag in. Op 31 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Dara Sher Khan, een dorp gelegen op de grens met India, in de provincie Azad Kashmir. In maart 1990 werd u soldaat. U volgde een opleiding van een jaar in Mansar. Nadien werd u naar verschillende plaatsen in Pakistan gestuurd: u was 5 jaar in Gujranwala, 4 jaar in Poona Tandar in Azad Kashmir, 5 jaar in Kohat in de buurt van Peshawar, een jaar in Kharian en drie jaar in Swat. U begon als gewoon soldaat, maar had een excellente staat van dienst en eindigde uw loopbaan met de graad "lance havildar". Tijdens uw militaire carrière was u ook werkzaam in uw geboortestreek en meer bepaald op verschillende grensposten tussen India en Pakistan. Van april 2005 tot april 2006 maakte u ook deel uit van de UN vredesmacht in Liberia. U werd verschillende keren gedecoreerd. In maart 2010 besloot u na twintig jaar dienst het Pakistaanse leger te verlaten. U had verschillende oorlogen meegemaakt en wou de rest van uw leven met uw familie doorbrengen.

Na uw vertrek bij het leger begon u in mei 2010 een voedingswinkel (koekjes en fruit) in Tatta Pani, een dorp gelegen op ongeveer 7 km van de Indo-Pakistaanse grens. In april 2011 raakte u verwikkeld in een dispuut met vier personen die hun motorfietsen voor uw winkel hadden geplaatst. Deze individuen behoorden tot de extremistische organisatie Lashkar-e-Tayaba. In mei 2011 vroegen ze u om met hen mee te werken en dat u hen zou helpen om de grens met India over te steken. Ze waren op de hoogte dat u voor het Pakistaanse leger had gewerkt en dachten dat u hen door de bergen over de grens zou kunnen leiden. U weigerde dit omdat u wist dat de organisatie terroristische acties in India uitvoerde en u op de Koran gezworen had geen slechte daden te verrichten. Uit vrees nog meer onder druk gezet te worden sloot u uw winkel in mei 2011. Uw belagers kwamen ook nog naar uw dorp en bedreigden uw familie. In september 2011 werd u op straat in Tata Pani aangevallen. U werd in elkaar geslagen en twee tanden werden hierbij gebroken. 's Anderendaags diende u bij het politiekantoor in Hajira een klacht in tegen Lashkar-e-Tayaba. Ondanks de informatie die u aan uw oversten in het leger hierover had verstrekt, bleef zowel het leger als de politie in gebreke u de nodige bescherming te bieden. Uit vrees voor verdere agressies besloot u in oktober 2011 met uw familie naar Chatrota bij Mandol te gaan. U voelde zich daar evenmin veilig en verbleef nog op verschillende onderduikadressen alvorens uw land op 6 maart 2012 te verlaten.

U bent illegaal per vliegtuig van Lahore naar Amsterdam gereisd. U zette uw reisweg verder over de weg en kwam op 6 maart 2012 in België aan. U diende op 12 maart 2012 in België een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België vernam u van uw familie dat uw belagers nog steeds naar u op zoek zijn. Tijdens het gehoor, op 3 juli 2012, legt u ter ondersteuning van uw asielrelaas uw originele UNMIL-kaart, twee originele attesten betreffende uw UN-missie in Liberia, een fotokopie van het document "Termination of service certificate", een foto van uw bataljon in Swat, een foto van de bergstreek uit u uw regio en een foto van uw huis in Dara Sher Khan neer. Op 12 juli 2012 ontving het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen een kopie van een "First Information Report" (F.I.R.).

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stelt het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toegekend worden. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. Uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot uw vlucht van Lahore naar Amsterdam zijn niet geloofwaardig. In het licht van de systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie, zijn uw beweringen dat u bij uw aankomst in Amsterdam met uw vals paspoort zomaar door de controles kwam niet waarachtig. U zei hierover dat u uw paspoort in Lahore hebt gekregen en zelf de controles bent gepasseerd, ook in Amsterdam. In Amsterdam werd er gewoon een stempel op uw vals paspoort gezet en kwam u dan naar buiten (gehoorverslag CGVS p.10). Bovendien, indien u met een vals paspoort naar Europa bent gereisd mag er tevens van u een uitgebreide inhoudelijke kennis van dit paspoort worden verwacht. Dit is niet het geval: u weet enkel dat het een groen Pakistaans paspoort met uw foto betrof. U weet dat het op naam van Z. K. stond, maar kent niet de geboortedatum en weet niet of er een visum in stond (gehoorverslag

CGVS p.9 en 10). U had nochtans ruim de tijd dit paspoort nauwkeurig te bekijken, vermits u verklaarde dat u dit document gedurende de hele reis in uw bezit had (gehoorverslag CGVS p.10). Uw verklaringen met betrekking tot de houding van de smokkelaar die u vergezelde op uw reis zijn evenmin aannemelijk. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal beweert u dat de smokkelaar u niets heeft verteld en de reisdocumenten gaf in Lahore en overnam bij het verlaten van de luchthaven van Amsterdam(gehoorverslag CGVS p.10), terwijl er in dergelijke omstandigheden toch mag verwacht worden dat u met de smokkelaar gedetailleerde afspraken maakt over de reis en uw handelen bij de grenscontroles. Bovendien moet worden opgemerkt dat u beweert tijdens de reis uw eigen identiteitskaart en het valse paspoort in uw bezit te hebben gehad. De smokkelaar zou beide documenten hebben teruggenomen na uw aankomst en beloofd hebben u die later terug te geven, wat hij uiteindelijk niet heeft gedaan (gehoorverslag CGVS p. 9 en.10). Deze verklaringen zijn niet geloofwaardig. U en uw smokkelaar namen immers een aanzienlijk risico indien u bij een controle betrapt werd met een vals paspoort en met uw echte identiteitskaart. U beweert bovendien dat u een eigen paspoort had dat door het leger werd geregeld voor uw missie naar Liberia. Uw uitleg voor het ontbreken van dit document, nl. dat dit paspoort door het leger werd teruggenomen en verbrand en dat u zelf nooit een paspoort hebt aangevraagd, zijn evenmin weinig aannemelijk (gehoorverslag CGVS p. 9). Tot slot moet ook worden vastgesteld dat u geen enkel stuk kan neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, instapkaart, bagagestickers). Het is dus onmogelijk om uw echte reisweg en de documenten die u voor die reis hebt gebruikt, alsook de datum van uw aankomst in België te bepalen. Hieruit volgt ook dat het Commissariaat-generaal geen duidelijk zicht krijgt op uw identiteit. Bovenstaande vaststellingen doen tevens het vermoeden rijzen dat u met uw eigen paspoort hebt gereisd, maar dit document achterhoudt. Immers kan dit paspoort uitreisstempels of visum-gegevens bevatten die u niet ter kennis van de Belgische asielinstanties wilt brengen.

Hoewel het Commissariaat-generaal niet twijfelt aan uw bewering voor het Pakistaanse leger te hebben gewerkt, laten de door u voorgelegde documenten niet toe een duidelijk zicht op uw militaire carrière te krijgen. Uw UNMIL-kaart en de attesten van uw missie in Liberia, alsook de foto van uw bataljon in Swat kunnen als stukken ter staving van uw loopbaan in het leger worden aanvaard. De door u voorgelegde kopie van uw "termination of service certificate" doet evenwel de nodige twijfels rijzen. Vooreerst betreft het een kopie en geen origineel document. De door u verschaftte uitleg over het ontbreken van het originele document roept ook enkele vragen op. U beweert immers dat het leger het originele document zelf bijhoudt en u enkel een kopie van dit document kreeg toen u het leger in 2010 hebt verlaten (gehoorverslag CGVS p.8). Hiertegenover staat dat op de door u voorgelegde kopie duidelijk vermeld staat wat de houder van een dergelijk document in geval van verlies behoort te doen. Het is niet duidelijk waarom het leger dit originele document zou bijhouden, temeer u daar zelf aan toevoegt dat u het nodig hebt in geval van ziekte of als u een baan zoekt (gehoorverslag CGVS p.8). Bovendien is de door u voorgelegde kopie onvolledig. Er ontbreken meerdere bladzijden van dit document, die interessante 2 gegevens kunnen bevatten over uw loopbaan. De kopie vermeldt enkel uw dienst in "Mansar camp" en de handgeschreven datum die bovendien niet duidelijk leesbaar is, nl.22 december 2001 of 2009, strookt niet met uw verklaringen over uw dienst aldaar. U verklaarde immers dat u daar in het begin van uw militaire carrière uw opleiding hebt genoten en het begin van die opleidingsperiode van een jaar situeerde u tijdens het gehoor in maart 1990 (gehoorverslag CGVS p.4).

U toont verder geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan. Onderstaande vaststellingen wijzen erop dat aan de door u ingeroepen problemen met de personen behorend tot de Lashkar-e-Tayaba beweging, alsook het gebrek aan bescherming door de autoriteiten van uw land, geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw problemen met de beweging Lashkar-e-Tayaba onduidelijk zijn en het voorwerp uitmaken van uiteenlopende verklaringen. Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal enerzijds dat de personen van die extremistische organisatie u vroegen om hen te helpen om hen de grens met India over te steken. Wat verder zegt u dat die personen u keer op keer gevraagd hebben met hen mee te werken, maar hun verzoek niet hebben gespecificeerd (gehoorverslag CGVS p.12 en 15). Hiertegenover staat dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken(DVZ) duidelijk vermeldde dat die personen u vroegen deel te nemen aan een operatie om mensen vanuit het Pakistaanse deel naar het Indische deel van Kashmir over te brengen (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, dd.16.03.2012, punt 5, p.3). U beweert in september 2011 zelf een klacht tegen uw belagers te hebben ingediend (gehoorverslag CGVS p.13). In de kopie van de "First Information Report" (F.I.R.) die u ter staving hiervan neerlegt, wordt dan weer vermeld dat uw belagers u vroegen hen een "training" te geven, opdat ze tegen de vijand zouden kunnen vechten. Uw

verklaringen over de inhoud van de missie die men u wou opleggen zijn dus niet eensluidend en niet in overeenstemming met de inhoud van de door u neergelegde documenten.

Verder lopen uw verklaringen betreffende het tijdstip waarop men dat verzoek tot u richtte ook uiteen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken situeert u dit in september 2011, terwijl u tijdens het gehoor stelde dat dit al in april gebeurde. Onmiddellijk erna zei u dan weer dat dit verzoek in mei 2011 plaatsvond (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, dd.16.03.2012, punt 5, p.3 en gehoorverslag CGVS p.12).

De manier waarop dat verzoek tot u werd gericht en de reden waarom u werd aangesproken, maken ook het voorwerp uit van incoherente verklaringen. Zo beweerde u tijdens het gehoor dat u in april 2011 met die personen van Lashkar-e-Tayaba in een dispuut verwickeld raakte omwille van het foutief parkeren van hun motorfietsen voor uw winkel. Ze zouden dan boos op u zijn geworden en u uit wraak hebben achtervolgd, om u vervolgens in mei aan te spreken over de gewenste samenwerking (gehoorverslag CGVS p. 11 en 12). U zei hierover tijdens het gehoor dat ze u vroegen hen "alstublieft" te helpen, omdat ze ondertussen wisten dat u voor het leger had gewerkt (gehoorverslag CGVS p.12 en 14). Na uw weigering bleven die personen u achtervolgen, maar vielen u pas echt lastig met hun eis in september 2011. Ze zouden u dan hebben geslagen en u moest met hen meewerken of ze zouden u vermoorden. Uit publieke informatie blijkt dat de organisatie Lashkar-e-Tayaba inderdaad gewelddadige campagnes in het Indische gedeelte van Kashmir uitvoert. De organisatie wordt echter door de Pakistaanse autoriteiten aanzien als een terroristische organisatie en werd ook al jaren terug verboden. Die zachte benaderingswijze, terwijl uw belagers eigenlijk op wraak uit waren; de maandenlange achtervolgingen die aan uw agressie in september voorafgingen, zijn weinig aannemelijke houdingen van terroristische bewegingen, van wie verwacht kan worden dat ze toch wat doortastender zouden te werk gaan. U stelde ook dat uw belagers tussen mei en september 2011 uw kinderen bang maakten en hen met ontvoering bedreigden toen die naar school gingen. Na confrontatie met het feit dat uw jongste kind in 2011 werd geboren en uw oudste kind toen pas drie jaar was, hernam u uw woorden en legde u uit dat uw oudste kind wel al zelf naar school ging en hij u dat heeft verteld (gehoorverslag CGVS P.12 en 13, 14). Dergelijke verklaringen benadrukken nog meer de ongeloofwaardigheid van de feiten die aan de basis van uw asielverhaal liggen. Het is dus weinig aannemelijk dat leden van de organisatie Lashkar-e-Tayaba u of uw familie op de door u geschetste manier zouden hebben benaderd. Verder werden uw verklaringen dat uw belagers tot die extremistische organisatie behoren niet onderbouwd. U zegt hierover dat u hun betrokkenheid bij Laskhar-e-Tayaba hebt vernomen via mensen die met hen volleybal speelden. Die medesporters zouden dat geweten hebben omdat die mannen daar regelmatig passeerden en de mensen hen vroegen wie ze waren (gehoorverslag CGVS p.14). Deze verklaringen stoelen nergens op en ondermijnen verder de ongeloofwaardigheid van uw problemen met deze organisatie. Bovendien moet worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor beweerde die vier leden van Lashkar-e-Tayaba, die u in september hebben aangevallen, niet persoonlijk te kennen (gehoorverslag CGVS p.14), terwijl de F.I.R. die u ter staving van uw asielrelaas neerlegt, wel degelijk de namen van uw belagers vermeldt. U beweerde tijdens het gehoor ook dat u die kopie meekreeg na het indienen van uw klacht in september 2011(gehoorverslag CGVS p.13), terwijl de herkomst van het door u voorgelegde document in juli 2012 niet kan worden vastgesteld. Uit publieke informatie blijkt dat dergelijke documenten ook gemakkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn in Pakistan. Er kan bijgevolg geen enkele bewijswaarde aan dit document worden toegekend. Het betreft het een kopie, zonder zegels of stempels. Indien u zelf een klacht indiende mag er van u verwacht worden dat u daar als aangever een afdruk of een gecertificeerde kopie kan van voorleggen. Uit publieke informatie blijkt dat elke F.I.R. vier exemplaren heeft en dat er bij invulling ervan d.m.v. carbonpapier automatisch meerdere afdrukken worden gemaakt, waarvan een voor de aangever bestemd is. Bovendien volstaat het niet documenten neer te leggen. De neergelegde documenten hebben pas bewijswaarde als ze coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Dit is hier niet het geval. Het door u neergelegde document voegt nog meer tegenstrijdigheden aan uw asielrelaas toe. Zo wordt als datum van het incident vermeld dat dit op 13 september 2011 plaatsvond, terwijl u tijdens het gehoor stelde dat u uw klacht op 12 september 2011 hebt ingediend, wat dus zou betekenen dat u die indiende voor het incident plaatsvond (gehoorverslag CGVS p.13). Verder is er ook slechts sprake van een geraakte tand, terwijl u het tijdens het gehoor had over twee gebroken tanden (gehoorverslag CGVS P.11). De overige door u voorgelegde documenten, nl. een foto van uw huis en van de bergstreek uit uw regio voegen niets toe aan uw asielrelaas. In de veronderstelling dat er toch nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan uw beweerde problemen met de terroristische organisatie Laskhar-e-Tayaba, quod non, kan worden opgemerkt dat u met uw uitstekende dienststaat als militair toch op de nodige bescherming van de autoriteiten van uw land had kunnen rekenen. Uw verklaringen hierover, nl. dat de politie geen verdere actie ondernam en uw "commanding officer" uit het leger niets voor u kon doen, omdat u nu een

burger geworden was (gehoorverslag CGVS p.14), benadrukken nog meer de ongelooftwaardigheid van uw asielverhaal.

Op basis van de voorgaande vaststellingen concludeert het CGVS dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat- generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat- generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 vreemdelingenwet in samenhang met artikel 1 Conventie van Genève (geen toekenning van de vluchtelingenstatus), in een tweede middel de schending van artikel 48/4 vreemdelingenwet (geen toekenning van subsidiaire bescherming), in een derde middel de schending van artikel 3 EVRM (foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst) en in een vierde middel de gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde

feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het beroep vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

3.2. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de “sipah-e-sahaba” geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn.

In deze benadrukt de Raad tevens dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

3.3. Verzoeker meent dat het duidelijk en ontegensprekelijk blijkt uit het asielrelaas dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in de weigering van verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de extremistische organisatie Lashkar-e-Tayaba. Aangezien deze organisatie nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikken, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Pakistan.

3.3.1. Verzoekers bewering dat hij tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details wist te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn asielrelaas en dat zijn asielrelaas als duidelijk doorleefd naar voren komt, vindt geen grondslag in het gehoorverslag, noch kan dit blijken uit andere elementen van het administratief dossier. Ook daar waar verzoeker stelt dat “*Het CGVS herneemt in de motivering van de bestreden beslissing de feitelijke uiteenzetting van Verzoeker, en volstaat met de vermelding dat dit ongeloofwaardig overkomt*”, gaat verzoeker volledig voorbij aan de uitgebreide motivering en conclusies van de bestreden beslissing, dewelke de Raad bijtreedt.

3.3.2. Verzoekers asielrelaas berust op loutere beweringen en is vaag, tegenstrijdig, ongeloofwaardig en op diverse punten strijdig met de FIR die hij neerlegt ter adstructie van zijn eigen asielrelaas. Verzoeker steunt zijn bewering dat hij vervolgd wordt door de extremistische organisatie Lashkar-e-Tayaba op loutere vermoedens. Evenmin maakt verzoeker, gezien zijn uitstekende militaire staat van dienst en het verboden karakter van de organisatie Lashkar-e-Tayaba, aannemelijk dat hij geen genoegzaam beroep op de Pakistaanse autoriteiten, in het bijzonder de politie en het leger, heeft kunnen doen.

3.3.3. Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. De voorgehouden vervolgingsfeiten zouden hierbij in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan; zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven. Derhalve vormen stress, wantrouwen, zenuwen, emotionele omstandigheden en lange periodes van mentale druk geen aanvaardbare verschooning. Bovendien heeft verzoeker “vele oorlogen” meegemaakt als militair in Pakistan en bij internationale missies zodat enige stressbestendigheid wel kan verwacht worden.

3.4. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, kan uit het administratief dossier geenszins blijken dat verzoeker alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas. Integendeel, reeds in de bestreden beslissing wordt uitvoering ingegaan op het feit dat verzoeker nalaat identiteits-, nationaliteits- en reisdocumenten voor te leggen, terwijl hij krachtens zijn eigen verklaringen wel over een Pakistaanse identiteitskaart beschikt en van een voormalig militair kan verwacht worden dat hij zich correct legitimeert. Verzoeker laat bij huidig verzoekschrift nog altijd na dit document toe te voegen. Derhalve faalt hij op ernstige wijze in zijn medewerkingsplicht. Waar verzoeker nog meent dat “*Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen.*”, stelt de Raad vast dat dergelijke motivering niet in de bestreden beslissing werd opgenomen, derhalve mist verzoekers verweer op dit punt feitelijke grond.

3.5. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de bewijslast en de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en het vluchtelingenrecht, het maken van bonte beweringen, onder meer inzake de Pakistaanse politie, en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de Raad bijtreedt en die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Pakistan alsook daarbuiten trieste realiteit zijn, en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio buiten Pakistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Ter illustratie citeert verzoeker bepaalde passages uit een rapport van *Amnesty International*. Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Pakistan. Hierdoor wordt artikel 3 EVRM geschonden.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de

hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

4.3. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.4. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land.

Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. De Raad stelt in deze vast dat de geciteerde passages uit het rapport van *Amnesty International* niets wijzigen aan de bij het administratieve dossier toegevoegde informatie.

Daar verzoeker niet afkomstig is uit de desbetreffende regio's, staat niets zijn terugkeer naar Pakistan in de weg.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.6. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. Er zijn dan ook geen redenen om in te gaan op de vraag tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK